

Sygn. akt IV CSK 247/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa R. R. i I. H.
przeciwko Skarbowi Państwa - Nadleśnictwu [...]
o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 13 grudnia 2013 r., sygn. akt IV Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego poniesionymi przez stronę pozwaną.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powodowie złożyli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 13 grudnia 2013 r. oddalającego ich apelację od wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 14 sierpnia 2013 r., którym Sąd Rejonowy oddalił powództwo o usunięcie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym. Powołując się na podstawę określoną w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazali na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Twierdzili, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni art. 1 ust. 3 lit. b dekretu z dnia 12 grudnia 1944 r. o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa (Dz.U. Nr 15, poz. 82 ze zm. - dalej: „dekret z 1944 r.”), ponieważ wykładnia ta „budzi spore wątpliwości”. Dotyczą one wzajemnych relacji podziału prawnego i faktycznego, o którym mowa w powołanym art. 1 ust. 3 lit. b dekretu z 1944 r. i znalazły odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku Sądu pierwszej instancji, który „wskazał

na możliwość dwóch rozbieżnych interpretacji tego przepisu i autorytatywnie rozstrzygnął o wyborze jednej z nich”.

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczyli przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanki opisanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. W powołanym przepisie chodzi o potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, w związku z czym strona powołująca się na tę przesłankę powinna wykazać, że przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne, wyjaśnić, na czym one polegają i przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Wymaganiu temu skarżący nie sprostali, nie wykazali bowiem, na czym – ich zdaniem – polegają poważne wątpliwości dotyczące zależności między podziałem faktycznym i prawnym w rozumieniu art. 1 ust. 3 lit. b dekretu z 1944 r. ani nie wskazali na rozbieżności występujące na gruncie tego przepisu w orzecznictwie sądów. Ogólnikowa konstatacja, że wzajemne relacje podziału faktycznego i prawnego budzą spore wątpliwości i odesłanie do rozważań zawartych w uzasadnieniu wyroku Sądu pierwszej instancji nie może być - rzecz jasna - uznana za wykazanie przesłanki opisanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Skarżący nie podjęli przy tym nawet próby wykazania, że wyjaśnienie kwestii dopuszczalności nakładania na siebie linii podziału prawnego i faktycznego dla osiągnięcia skutku, który mógłby być uznany za wyjątek przewidziany w art. 1 ust. 3 lit. b dekretu z 1944 r., ma znaczenie dla rozstrzygnięcia wniesionej skargi kasacyjnej. Podkreślenia wymaga bowiem okoliczność, że - według ustaleń stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) - nawet w przypadku zaakceptowania możliwości nałożenia na siebie obu podziałów nieruchomości podział faktyczny nieruchomości nie pozwalał na wyłączenie powstałych w ten sposób parcel spod działania dekretu z 1944 r., ponieważ nie wszystkie byłyby nie większe niż 25 ha.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżących przesłanka określona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Ze względu na charakter dochodzonych roszczeń oraz sytuację majątkową i rodzinną skarżących Sąd Najwyższy nie obciążył ich kosztami postępowania kasacyjnego poniesionymi przez stronę pozwaną (art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.).

[aw]